

pevnost

edice

Anna
Šochová

Vládci
močálu

Anna Šochová

VLÁDCI MOČÁLU

Anna Šochová

VLÁDCI MOČÁLU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Anna Šochová, 2010

Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-033-0

Prolog

Před časem lidí prý soupeřili celé věky o moc bohové a běsi. Uprostřed bojů se navzájem hašteřili a soupeřili a Matka Země jejich spory trpělivě snášela. Vydržela i hluboké šrámy, které jí způsobovali, přežívala sucha i potopy, vymírání suchozemských zvířat, ryb i ptáků. Vždyť i oni byli jejími dětmi a ona patřila všem.

Jednoho dne se však otřásla a rozervalo svůj plášť. Ohnivá krev vytryskla z jejího srdce a spálila všechno na dosah. Bohové vyděšeně vzlétli do výše a běsi se propadli do hlubin. Od té doby se mohli hádat a rvát jedni i druzí pouze mezi sebou. Na těle Matky dál směli zůstat jen ti, kdo zatím škodili a válčili nejméně. Tak se stalo, že bohové i běsi mohli zasahovat do života na Zemi jen pomocí kouzel. Nebavilo je to, odvrátili se od sebe a začali zabydlovat tam, kde se ocitli.

Když se po mnohých věkách znovu poohlédli kolem, nahoru a dolů, užasli: Zemi osídlili lidé a nebojácně přicházeli až do míst, kde sídlili ti nejslabší nebo nejsmířlivější z bohů i démonů. Lidé si je získávali obětinami a uctívali je jako své vládce.

Bohové na nebesích i běsové v propastech rázem zazáviděli svým pozemským druhům obřady, jakých se sami za svých věčných válek nemohli nadít. I jim vonělo pálení bylin, kadidla a masa, i jim chutnalo mléko s krví, obřadně vylévané a vpíjející se do hlíny. Pokoušeli se tedy vstoupit do lidí, ovládnout jejich duše a kouzelnou mocí získat dost sil k dalším bojům. Skrytě, aby Matka Země nic netušila...

Jenže ne vždy se lidské duše běsům nebo bohům poddaly, a pokud odolaly, ulpěla na nich stopa kouzelné moci. Lidé se tak naučili užívat magie a její pomocí se bránit všude

tam, kde viděli nepřátelství. Božstva uctívali, pokud jim za nějaké obětní dary mohli prospět, plnit přání nebo je chránit. Bohové, zhýčkaní obětinami, přestali sledovat hemžení lidí. Potměšilá moc běsů a démonů, zavalenými nově svrženými druhy, sahala jen k podzemním slujím. Velcí čarodějové opustili svět, zmožení předlouhým věkem a službou mocným. Pouze tu a tam na tváři Země dožívají staří, únavou zapomnění zesláblí staří bohové a běsi. Lidé vzali vládu svých věcí do svých rukou. Pozůstatky starého světa se staly prubířským kamenem rytířské odvahy a statečnosti, síly ducha a modliteb. Tak je tomu i v zemi, z níž takřka třetinu zabírá tajemnými bytostmi obývaný močál, jenž jako obrovské perutě obepíná úrodný kraj Walensy.

1.

Teplé paprsky jarního slunce zamířily do nezakrytého dvojokna se sloupkem uprostřed. Sjely po silné zdi a zlehynka pohladily ustaranou dívčí tvář. Pokračovaly dál do místnosti, dokud nenarazily na mohutnou dřevěnou postel. Byla jako hrad, dřevěný dům v domě kamenném, bytelná a bezpečná. V přítmí paprsky osahaly tělo spáče, téměř ztracené v pokrývkách. Zrudlá, zpocená tvář nepopřela podobu té první. Řídké strniště prozradilo mladíka. Vlastně muže, určitě podle jeho vlastních představ. Dívka se nad ním ustaraně sklonila. Šeptala jeho jméno, otírala pot. Marne, nevnímala.

„Remisi, bratříčku, pohni se! Proším, ukaž, že mne slyšíš, nenechávej mě tady samotnou! Proč ses jenom pouštěl do boje, když ostruhy nosíš sotva pět měsíců...“

Napadlo ji, že sem nechá přivést otce Innocenta za každou cenu a bude ho držet třeba zamčeného v kapli, jen aby místo poustevničení v lese prosil Boha za Remisův život. Co kdyby bylo třeba posledního pomazání? Pokřičovala se, polekaná tou hroznou myšlenkou, která ji tiskla strachem každou chvíli. Potom pohodila vzpurně hlavou. Cožpak je to hřích, žádat po knězi, aby tu byl a modlil se za pána hradu?! Přišel, pobyl dva dny a zase odešel sbírat kořínky a postit se. To má být duchovní posila?! Bezmocí vytryskly Renise horké slzy.

„Málokdo by věřil, že uvidí Remisovo dvojče plakat. Neboj, sestřičko, opravdu je na tom líp!“

Dívka zvedla hlavu a smutně se usmála na příchozí. Křehká černovláska s andělskou tváří přinášela čerstvý odvar na omytí ran. Nejenže se vyzná v bylinách ze všech nejlíp, ale

v její péči se uzdravují i těžce nemocní. Kéž by se její umění osvědčilo i v této kruté zkoušce!

„Kéž bys měla pravdu, Marjen. Nemáme už nikoho, král by nám určil poručníka a... Opuště, vypadá to, že myslím jenom na sebe! Všechno zlé, co nás poslední dobou postihlo, mi připadá jak temné mračno před bouří. Mám strach, Marjen, strach o náš Sirgodon a všechno kolem!“

„Když ty se bojíš, co potom my ostatní? Reniso, smíchám třeba deset dalších mastí na Remisovy rány, budu u něj, dokud neotevře oči, ale ty buď jako dřív! Prosím, zůstaň silná. Kam se podějeme, když právě tebe zlomí strach?“

Objaly se. Renisa se nadechla a utřela si oči. Popotáhla, narovнала záda.

„Jsi přece stejně silná jako já, Marjen. Právě teď jsi mi ukázala moje místo. Ano, musím věřit a doufat. Víš co? Pustím se do práce, než Sirgodon zpustne! Všichni se ploužíme zlomení starostmi, ale hospodářství to nijak neprospěje. Máš pravdu, musím ukázat pevnou ruku. Divoká dvojčata ze Sirgodonu ještě ukážou zuby!“

Znovu k sobě přitiskla křehkou mladší sestru, naklonila se nad lůžko, políbila bratrovo čelo a rázně vyšla ze dveří. Marjen se pomalu nadechla. Při tak prudkých objetích navykla jistě opatrnosti. Renisa má ale sílu! Jak nebožtík baron říkával, dívčí kůži dostala jen pro zlost, měla být chlapcem. Marjen sama to potvrdila, když nikdy nedokázala se dvojčaty držet krok. To ani starý baron nevěděl, jaké kousky na koni Renisa umí! Když podvlékne sukni jako kalhoty, odvážně za jízdy podleze koni pod břichem. Ta by mohla velet mužům jako rekyně dávných dob! Dnes ale ne. Je urozenou dívkou a musí dbát na svou čest. Kdepak, ani kdyby se narodila jako druhý baronův syn, nebylo by lépe.

Nejspíš by ji už dávno ze Sirgodonu vyštvalo prvorozenectví Remise.

Bůh ví, co činí, pomyslela si dívka s povzdechem. Pokud přijdou zlé časy, jen statečná a bojovná žena ubrání hrad, kde není přítomen jeho pán. Tehdy se nikdo neošklíbá, ale statečné paní velebí. Dívky jako Marjen zatím ošetřují raněné a vaří lektvary. Tak to má být. Kéž by však Renisina síla a um směly zůstat skryté!

Marjen tížily obavy a tlumila další povzdechy, zatímco omyla nemocnému horké čelo a tvář. Pootevřel oči, lžící mu podala několik kapek odvaru. Probral se víc, podepřela ho dalším polštářem a přinutila polknout chladný nápoj. Zdálo se, že zavzdychal. A znovu, možná se konečně probírá k plnému vědomí?

„Remisi, slyšíš? Pššt, odpočivej, jsi doma. Renisa prohání služebnictvo a muži prohlížejí zbraně. Ať se stane cokoliv, náš pevný hrad Sirgodon odolá jako dřív.“

Olízl si rty a jeho oči jasně rozeznaly sestřinu podobu. Viděla, jak se rozzářily.

„Marjen... anděli můj přesladký...“

Dívka překvapeně strnula uprostřed pohybu, ale mladý rytíř už zase spal.

2.

„Jak je mu, paní?“

Zbrojnoš Beln si nepotrpěl na okolky. Renisa pokývla hlavou. Na větší pozornost musel starý muž počkat, než vyřídila se služkami, co potřebovala. Zamířila po schodech dolů a teprve potom, přes rameno, odpověděla.

„Marjen vidí zlepšení, já si nejsem jistá. Kovář už přišel?“

Beln si pospíšil a své paní zastoupil cestu. Nedokázal se jí podívat zpřímá do očí, ale neustoupil. Musel s ní pořádně promluvit.

„Ještě se zlobíš, paní?“

„Já a zlobit se? Pročpak, můj milý?“ Renisiny oči tak zaplály, že Beln ustoupil o krok zpátky. Sevřela rty a za chvíli promluvila znovu. Tak ostře, že se její hlas zasekával i do kamenných zdí: „Já že bych se měla zlobit? Copak bych mohla – a proč? Ale kdepak, náš Belne rozmilý, já tu přece úplně skáču radostí! Podívej, jak se směju, a poslyš, kterak zpívám štěstím od rána do večera! Ty drzoune stará! Já ti dám! Že mi ještě lezeš na oči?! Ty, tak zkušený, a myslela jsem, že i moudrý! Cha! Tvoje stříbrné vlasy, to vůbec není zkušené stáří, ale plesnivina pod čepicí, shnilá houba na dutém pařezu! Ty jeden drzý a neschopný mizero... Proč s sebou bratr neměl kouzelný Asar? Jak jsi ho mohl nechat bez něho? Byl přece u krále. S pořádným mečem by se mu tohle nikdy nestalo!“

Nikdo se k nim neodvážil přiblížit, zato uši špicoval každý. Hned viděli, že je zle, sotva se Renisa proti Belnovi postavila. Jestliže si Renisa dala ruce v bok, je pořádně nasršená, to tady věděli všichni. A kdyby měla po ruce hůl! Tentokrát by ji možná i vzala do ruky a chudáku Belnovi naložila! Všichni viděli, jak se s ní umí ohánět, když cvičila s bratrem. Sice zatím nikoho z čeledi nepraštila, ale všechno je přece jednou poprvé... Však už několikrát hůl vzala jako berlu a rozzlobeně tloukla koncem do země, jen začít s výpraskem!

Brzy se všichni odklidili co nejdál. Nikdo nechtěl slyšet, jak se Renisin hlas tříští o zdi, jak řezavě se směje, jak nenávistně syčí. Takovou Renisu moc často nevidali, zato

dobře pamatovali, jak při tom umí sekát na všechny strany. Beln hromobití i blesky snášel statečně, ale nikdo by s ním neměnil. Ani za všechny poklady světa ne.

Konečně bouře utichla. Starý Beln se poškrábal pod čapkou a několikrát rozpačitě přešlápl. Tady, před všemi zvědavci, i když zalezlými, otevřeně s paní mluvit nemohl. Vždyť ani Storgovi, vlastnímu synovi, neřekl jediné slovíčko navíc. To ať ho radši Renisa zpraží jako kluka znovu a znovu! Jen ať si uleví, chuděra nešťastná, vždyť on sám si vinu tisíckrát vyčítá...

„Paní, já bych rád...“

„Už radši mlč! Po poledni budu sama v síni, zatím si pod tou ohavnou čapkou dobře srovnej, co mi řekneš. Chci konečně vědět všechno, jasné?!“

Uklonil se a byl rád, jak snadno vyvázl. V duchu už stokrát proklel Mordelzenskou rokli, která Renise podruhé připravila takovou bolest. Už jen kvůli ní, kvůli jemu milé, i po tom vynadání znejmilejší paní, musí Remis přežít! Ustaraně sledoval její hnědou sukni mizející v kuchyni. Tlustá Háta ho zatahala za rukáv. Beln se lekl studené spršky ještě od téhle kuchty, ale kupodivu se rozhodla být laskavá.

„Pohaslo nám to naše sluníčko, vid'?' Má ale dobrý kořínek, i nepřízni osudu se postaví! O naši milou paní Renisu se, starouši, vskutku nemusíme bát. Kdyby ji chtěl někdo zlomit, nepochodí. Za Renisou stojí velice mocné síly. Vždyť ji nebožka paní Ivaela poručila pod ochranu samotné Goruny!“

Beln se pokřížoval a uplivnul do rukávu. Nebyla dobrá chvíle jmenovat divné síly v oslabeném hradě.

„Mlč, bábo, nerouhej se! Naše dvojčata se postaví půlce světa i bez kouzel, to si pamatuj!“

„Však se nezjanči, chytrolíne. Mocného zastání se nikdy nezříkej! Když nebožtík baron odvezl do kláštera ten pře-svatý palec, pomůže nám jedině paní močálu Goruna. Vždyť to ví i ten poblázněný Innocent! Proč myslíš, že se pořád schovává v lese? Jeho modlitby proti Gorunině moci? Pche. Dej na mě, holenku, našeho rytíře Remise nezřídili pro nic za nic! A Goruna dobře ví, co se kde kolem močálu šustne. A uхни, tvoje zevlování mi užitek nepřinese!“

„Tfuj, bábo jedová!“

3.

Renisa v hloubi duše moc dobře věděla, jak se to stalo. Podrobné vyprávění zbrojnoše, vychovatele a odvěkého důvěrníka Belna pouze potvrdilo její domněnky. Horkokrevný Remis uviděl proti sobě přijíždět úvozem hraběte z Walensy a vztek mu zatemnil rozum. Hned se musel bít hlava nehlava. Postavil se muži zocelenému skutečnými boji, ačkoliv byl sám, jen se dvěma muži.

Pro něj byl Černý Orizze vrah jejich otce. Bylo to pocho-pitelné vzplanutí, jenže... Asi to nemohlo dopadnout jinak. Hrabě stojí vysoko nad ním, mohl jen kývnout a jeho muži by Sirgodonské pobili, jako když vítr přeletí. Bylo z jeho strany čestné, že přijal výzvu. Hm, bylo? Sotva Beln dovy-právil, nevydržela Renisa na místě. Přecházela mlčky po síni, sledována kradnými Belnovými pohledy, a ticho rušil jen šustot slámy, rozházené po kamenné dlažbě.

Hněv, který jejího bratra dohnal k souboji s mnohem sil-nějším a zdatnějším rytířem, by jistě zaslepil i ji, ujišťovala se. Znovu a znovu bratra omlouvala a ovládala se, aby neza-čala křičet. Čest, hrdost, pomsta, právo – a co Sirgodon? Co ženy v něm?!

Ano, Sirgodonští jsou ukřivdění, i když král Setid rozhodl jinak. Králi stačilo Orizzovo ujištění, že našel starého barona ze Sirgodonu v kaluži krve. Kdo ale mohl pobít doprovod deseti mužů a rázem zmizet, jako by nic? Že by Orizzovi muži na místě nezahlédli ani mušku, která by jejich nevinu prokázala, tomu nikdo nevěřil. Kdyby baron opravdu narazil na nějaké lapky, vědělo by se o nich jistě už předtím. Setidův regent Uridot před několika lety rázně zatočil i s loupeživými bandami z Alsaska. Ne, nikdo již neobjasní tajemství otcovy smrti, pokud přímo jeho vrah nepromluví. Alespoň že bratr přežil... Ale jak?!

„Říkáš, že Černý Orizze bratra šetřil? Že mu snad Remis naběhl sám na meč? Belne, nejsi už nejmladší, ale hlavu máš pořád dobrou. Chceš mne tím uklidnit, protože se bojíš sporů mocných, že je to tak? Víme oba, jak snadno vyvstane nenávist, která umoří celé rody. Mám ti uvěřit a zapomenout? Mám být vděčná, že otcův vrah hodlal ušetřit dědice? Že se už nasytil sirgodonské krve?!“

„Viděl jsem a stojím za tím, paní. Orizze má těžší zbraně, při jeho švihů ani brnění neobstojí. Copak tys nikdy neviděla...? Hm, ovšem, ne. Odpusť, zapomněl jsem, že tehdy na turnaji seděl Orizze vedle nebožtíka Uridota. Měl čerstvě pošramocené rameno, vzdal se zápasení. Ehm... Zkrátka mi věř, paní. Už jsem viděl věci nad slunce jasnější, co se později ukázaly jako dobře nastrojený klam!“

„Tak vidíš, sám jsi to řekl!“

Beln však byl odhodlaný, mezi čtyřma očima se své mladé paní opět stal rádcem a vychovatelem.

„Ne, paní Reniso, nemyslím zranění pána, ale smrt vašeho otce. Hrabě Orizze nechce nepřítelství Sirgodonu. Přece jsem vám vyřídil jeho vzkaz?! Proč by dal mladého pána

ihned ošetřit, naložit a dovézt na jednom ze svých vozů? Já opravdu věřím, že vašeho otce skutečně našel, jak vypověděl před králem.“

Marně se snažil, na Renisu jeho slova neplatila. Jako kdyby střílel šípy do prázdna. Strach o bratra zakalil její vždy tak bystrou mysl a Beln již nevěděl, co dalšího povědět. Po chvílce mlčení se nahrbil pod Renisinými hořkými slovy: „Ta víra je zrádná, Belne. Kolem Gunmara Orizze a jeho rodu je odedávna hodně tajemství. Mějme se před ním na pozoru.“

Beln pokrčil rameny. Co dodat? Bůh neměl dopustit, aby si tahle dvojčata byla tolik podobná! Jeden jediný mladý Sirgodon vydá za deset jiných holobrádků, jenže on, chudák, slouží rovnou dvěma! Je to spravedlivé? Za co ho jen Bůh trestá! Vždyť se ženskou je navíc mnohem hůř, než kdyby měl pan Remis bratra. Bůh ho zkouší převelice, nebožka paní Ivaela opravdu měla dát radši pánovi dva syny...

„Belne!“

Trhnul sebou. Právě tohle měl na mysli. Renisa ví přesně, co mu běželo hlavou. Zpropadená holka!

„Belne, pohni se konečně. Copak neslyšíš roh?! Přijíždí posel, běž se zeptat, co a jak. O bratrově nemoci pomlč, vyjel si do lesa. Rozuměls? Jen ty a Storg, nikdo další se s poslem nesetká, nikdo nebude žvanit!“

Zbrojnoš se s úlevou odporoučel.

4.

Renisa osaměla a nevěděla, co dělat. Zaútočily na ni obavy o bratra i strach ze všech událostí. Orizze Walenský, proč je vybíjí zrovna on? Proč právě on ji tak zrazuje, copak se ona dokáže vyznat ve všech záměrech mužů kolem krále?

Otec o něm a Walenském rodu vždycky hovořil s velkým uznáním. Jak ale někdo může uvěřit čestnému souboji, když zkušený válečník stane proti holobrádkovi?! Renisa bratra miluje, samozřejmě, ale také zná jeho slabiny a není slepá. Bývali přece jako jeden, často uvažovali stejně a rozuměli si beze slov. Uměla si představit, jak Remisovi bylo, když v rokli rozeznal znaky Černého rytíře.

Devatenáctiletý mladík proti muži, který prošel skutečnými bitvami. Ach, udatný Černý Orizze, ten náš přeslavný výkvět rytířstva! Ještě bych mu snad měla být vděčná, že když bratra přizabil, ohleduplně zařídil převoz raněného?! Pche! Dostat ho já do ruky, ležel na voze on. A žebrol o milost!

Renisa zařala pěsti. Málem tu mluvila sama se sebou. Nejen to, křičet by chtěla! Jak jinak přehlušit úzkost, bolest a strach? Zahanbeně si připustila, že ani smrt otce ji nepostrčila k okraji propasti zoufalství tak jako ohrožení Remise. Když zůstanou s Marjen samy, budou vydány napospas cizímu poručnictví. Setid je nejspíš rychle provdá a stejně jisté je, že se bude řídit radou starého Teriense.

Renisa mávla rukou, aby zahнала strašidelnou představu. Vrátila se k tomu, čím mohla strach přeměnit na nenávisť a zlobu: ano, souboj sice proběhl podle pravidel, jenže právě nepoměr sil mu ubral na kráse. Beln přeochoťně vyprávěl, jaké dělal Remis chyby, jak zbrkle útočil bez krytí, ale co naplat, Orizze rozhodně nebyl v právu! A jak je ohleduplný: Remis nezemřel na místě, jenom už celých pět dnů bojuje o život! Ach otče, kdybys nám mohl poradit! Asare, promluv, prosím!

Renisa sepjala ruce a vzhlédla ke zčernalému meči bez ozdob, visícímu v průčelí. Ani otec s sebou v nejtěžší chvíli

Asar neměl. Často vyprávěl, jak se čepel kouzelného meče rozzáří v boji s nepřitelem, sroste s paží a přestane tížit. Vše ale jedině ve spravedlivém boji. Proto jej nechával tady, pod ochranou Sirgodonu. Ale copak boj o vlastní život není spravedlivý? V těchto dnech úzkosti Renisa odmítla chápat otcovu i bratrovu úctu k moci, kterou není radno nadužívat. Vždyť dobře pamatuje otcova slova před poslední cestou: „... Věřte, děti moje, že v zemi nastalo dusno jako před bouří. Nezapomněl jsem na podivné chřadnutí Setida Prvního, na modré skvrny na jeho těle, když omývali mrtvolu. Statečný Uridot potom umíral podobně... Nevěřím na rodové prokletí, mně zaříkávači ani mastičkáři nic nenamluví! Setida krále jsem příliš neznal, snad byl skutečně nemocný a slabý, ale s jeho bratrem jsem procestoval půl světa a mnohokrát se bil po jeho boku. Však víte, jak jsme vypátrali ostatky svaté Luitgardy... Uridot po bratrově smrti nastolil klid a pořádek v ochromené zemi. Vedle něj následník bezpečně vyrostl a učil se, jak odbojné pány držet zkrátka!“

Jako by pod klenbou síně baronova slova zazněla právě teď. Kroužila tu a přinášela Renise divné myšlenky. Ačkoliv neměla chuť starat se dnes ještě o zbytek země, vypadala najednou smrt jejího otce velmi srozumitelně. Nechtěla uvěřit, co z několika jejích vzpomínek najednou vyvstává. Polekaně pohlédla na Asar. Našeptává jí to on?

Snad. Král Setid prý vládl zemi dobře, ale brzy zemřel. Tak záhadně, že dokonce stráž u jeho hrobu našli pobitou. Krev na dlažbě kostela, ta hrůza! Svatostánek museli znovu vysvětit, ale šeptalo se, že svatost osoby biskupa Benedikta na pekelné řádění jistě nestačila.

Setidův bratr Uridot převzal vládu za nedospělého násled-

níka a vedl zem k rozkvětu stejně pevnou rukou, jako král. Také on však zemřel dřív, než mladý Setid úplně dospěl. Ženit ho chtěli v šestnácti, to ano, jenže na vládu, na tu nebyl pánům ještě další dva roky dost silný. Ustanovili radu nejmocnějších pánů, ačkoliv baron Sirgodon vždycky namítal, že mnozí další králové vládli dřív než Králíček. Ano, tak se mu začalo říkat. Král, který je poslušný jiných, není skutečným vládcem. Setid Králíček od smrti Uridota léta naslouchal radám zkušených mužů, až je smrt začala odebírat a zbyl jen hrabě Teriens.

Obracel se také na barona ze Sirgodonu. Například když se mělo jednat o državách na sever od Walenských hor. Baron Sirgodon ostře nesouhlasil s jejich zastavením. Proto ho snad zabili? Počkat, vždyť Orizze by byl blázen, zabíjet právě jeho! To jemu državy chránily záda... Ani hrabě Teriens neměl důvod. Jistě by nejásal, kdyby se državy vymkly jeho správě, ale jen pro Sirgodonovu radu? Navíc pokud Černý Orizze uskuteční plány svého otce a svolí k průjezdu napříč Walensou, za hraničním pohořím by prý mohla vyrůst nová města. Solné stezky prý nesou pánům kraje veliký zisk.

Renisa usedla k mohutnému dubovému stolu a nebránila slzám, aby tekly proudem. Všechno spolu souvisí, třebaže ona správně nepozná jak. Cokoliv by udělala, vymyslela, řekla, všechno se může vydat ještě horším směrem. Cítila se jako stéblo ohýbané větrem. Nenáviděla se za bezmocnost, se kterou tomu zoufalství podléhá, ale rozum jasně říkal, že víc než doufat právě nyní nemůže.

Bratrův stav je odrazem bouří v zemi, sporů mezi pány. Kéž by se splnila otcova naděje, že Králíček konečně zvedne hlavu!

Znovu vzpomněla na dávné krále, o nichž vyprávěl otec. Jeden prý dobyl celý svět! Ano, to jediné baron ze Sirgodonu Králíčkovu zazlíval: už mu minulo dvacet roků a vlády se neujal. Copak o to, ti králové žili dávno, ale Renisino srdce tluče právě teď. Kolikrát i ona doufala, že Setid konečně zvedne hlavu? Je silný a dost chytrý, aby rozeznal pavučinu lží kolem sebe a ranou meče ji rozetnul. Sama by mu stála po boku, vzala Asar a srážela nepřátele do prachu! V tu chvíli se znovu viděla pokrytá prachem a krví a věřila, že by její paže neumdlely, dokud by spolu nezvítězili. A potom... Dveře zaskřípěly ve veřejích. Rázem se Renisa vrátila zpátky a otočila k příchozí.

„Ach, Marjen. Stále nic?“

„Poznal mne. Už přestal blouznit, jenom spí.“

„Díky Bohu!“

Padly si znovu do náručí. Před Marjen, mladší sestřičkou, se Renisa za slzy nestyděla. Byla jí upřímně vděčná za každyčkový den, kdy se u matky místo ní trpělivě učila rozeznávat býlí, zatímco Renisa lezla s bratrem a Belnem po skalách nebo stopovala v lese zvěř. Kolik lstí a úskoků si jen navymýšleli, aby zůstali s bratrem spolu! Marně je od sebe trhali, že dívce přísluší přádlo, a ne luk!

Dnes Renisa občas litovala, že většinu matčiných vyprávění naslouchala Marjen samotná, ale zároveň věděla, že lepší posluchačku a žačku paní Ivaela nemohla mít. Marjen byla matce mnohem lepší dcerou, šlechtickou růžičkou a výkvětem mezi urozenými pannami. Renisa děkovala Bohu, že matku ona sama dokázala potěšit alespoň jedinou svou dívčí dovedností. Beln jí vysvětlil, že trpělivost a pevnou vůli nejlépe cvičí tak piplavou činností, jakou je přesnost stehů, které dají vzniknout překrásnému dílu. Renisa obstála

i v této zkoušce a dokázala zkrotit i touhu po vyjíždkách s bratrem. Vyšivací rám a jehla ve dceřiných prstech kupodivu v posledních letech těšily i oči starého barona.

„Až pominou horečky úplně, odjedu, jak bylo určeno.“

Marjen pronesla své rozhodnutí tiše, ale padlo na dlaždice síně s rachotem cínového poháru. Renisa stiskla rty, aby neplakala nahlas. Ovšem, jak mohla tohle pustit z hlavy? Během strachování o bratrův život dočista zapomněla na blízké loučení se sestrou. Vždyť proto zamířil rytíř Remis domů, aby doprovodil Marjen do Vaumbridenu! Hned po pasování přísahal otcí, že pokud Bůh dopustí, aby osiřeli, musí Marjen chránit sídlo mocnější než Sirgodon. Tam žijí mnohé dcery předních rodů v zemi. Prý i dcera Teriense, o níž se vypráví, že jí nikdo není dost dobrý, aby se za něj provdala. Raději zůstane v klášteře a bude se modlit. Renisa bezděky zase nad modlilkou ohrnula nos. Neví, co je život! Vzpomatovala se a vrátila k současným starostem.

„Ano, Marjen, až postavíme Remise na nohy, pojeděš do toho přeslavného klášteřa. Sama vidíš, jak se nám všechno hrouť. Mnohem hůř, než otec tušil. Sirgodon dokáže odolat lecčemu, ale klášter? Ten chrání Bůh, král, ba i silné zdi a hradby.“

Podívaly se na sebe přes slzy. Měly se opravdu rády, snad mnohem radši, než kdyby opravdu byly stejné krve. Někdo vstoupil a zůstal u dveří. Ach ovšem, Beln.

„Paní Reniso, dorazil královský posel. Hledá Remise.“

Renisa se napřímila. Hned měla po ruce řešení.

„Bratr je přece u Innocenta, hned pro něj posíláš! Zapomněl jsi? Zatím posla pohostíme, dopřejeme mu odpočinku. Přiveď ho do síně, dej poslat nejlepší víno. Hned za ním přijdu.“

Beln s úklonou odešel. Marjen užasla: „Reniso, proč to předstírání?“

„Pšt. Tu malou lest mi Bůh snadno odpustí. Musíme vědět, co se právě děje. Ženám přece posel nic neřekne, znáš ty mužské záležitosti... Až budeme moudřejší, můžeme přiznat i pravdu. Všechno ti hned řeknu, ale teď jdi, prosím, nahoru. Víš, jak otec nesnášel, aby ses ukazovala cizím. Jak vypadám?“

Zatočila se před Marjen jako kterákoliv marnivá dívka. Marjen přikývla a Renisa vzpřímeně odešla do boje. Tentokrát pouze s ženskými zbraněmi. Sama za chvíli vlídně uvítala posla, mladého rytíře Karla Brennese, kterého znala z posledního turnaje. Pilně ho pobízela k jídlu a pití, tvářila se toužebně na všechny novinky ode dvora. Víno dovede rozvázat jazyk... Mladý Brennes se nenechal dvakrát prosit, s urozenou dívkou takřka o samotě častokrát nebýval.

Cítil se tu u svých, začal vyprávět. Do síně sice vklouzla Háta a usedla v koutku, ale Brennes překypoval štěstím. Renisa se chovala, jak bylo možno od slabé ženy čekat. Nešetřila chválou ani obdivem nad poslovou statečností, ale když Brennesův jazyk ztěžka prozradil to hlavní, ztuhla strachem a hrůzou. Jak jen to bylo možné, běžela za Marjen.

„Bože! Král v zajetí! Co s námi bude?“

Renisa hned zalitovala, že všechno vyklopila naráz. Marjen, chudák, zbledla jako smrt! Vždyť znaly Setida jako přítele, Uridot s ním jezdíval na Sirgodon. Pro ně to nebyl král, spíše vytáhlý mladík, který s Remisem rybařil a dole u vody skládal poklony mladým dámám. Také nejednou na lesním palouku tajně vyzkoušel, jak Renisa dokáže obstát v zápolení. Ušetřil i vlastní hrdost, když dostal holí po zádech...